

ELI GILIĆ

Robovi
žudnije

■ Laguna ■

Copyright © 2015 Eli Gilić
Copyright © 2015 ovog izdanja, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Robovi
žudnje.

A decorative flourish consisting of a horizontal line that curves downwards and then spirals into a small, tight coil.

Sadržaj

MUZA	9
ISTROŠEN ŽAR	25
GREŠNICI.	37
ŽELJA NA UMORU	69
TUĐI ŽIVOT	79
PIŠČEVE PRIKAZE	95
ODA LJUBAVI	121
NJIHOV PUT.	133
STUDIJA O USAMLJENOSTI	145
LJUBAVNIK U ZEMLJI PEJOTLA.	167
SASTANAK.	181
RASTANAK	201
 O autorki	 215

MUZA

*Da li si stvor nebeski il' pakleni, svejedno,
Lepoto! Moćna zveri, prostodušna i grozna!
Ako tvoj pogled, osmeh i hod mom duhu žednom
Šire beskraj željeni koji ja još ne spoznah!*

*Sirena si, Anđeo, od Đavla ili Boga?
Svejedno, kad postojiš – somotnooka vilo,
Mirise, ritme, sjaju, kraljice bića moga –
Da bi svet manje ružan i vreme lakše bilo!*

Šarl Bodler*

Posmatram svoju crnu Veneru na naslonjači pored prozora. Sunčevi zraci joj obasjavaju glatku smeđu kožu što blešti poput lakiranog drveta, igraju joj u kosi crnoj poput mastila. Ona zamišljeno zuri kroz prozor, ne primećuje

---

* Svi citati potiču iz ciklusa posvećenog Žani Dival, u prepevu Nikole Bertolina.

me iako me grudi bole od njene egzotične lepote. Velika je radost posmatrati tu devojkicu čak i kad ne radi ništa. Guste crne obrve ispod kojih se izvijaju bujne trepavice što zaklanjaju oči bezgranične tame. Visoke jagodice, prav nos i pune senzualne usne upotpunjuju sliku kreolske kraljice. Dug, tanan vrat kao u labuda, nabujale čvrste grudi što napinju svilenu bluzu i tanušan struk mame da ih zaspem poljupcima. Ali uzdržavam se. Moram da se uzdržavam kako bih završio crtež. Budući da Žana sedi, ne vidim oblo dupe, visoko i okruglo poput dinja. Ne dolaze do izražaja ni gipke, mišićave noge, duge i glatke, kojima me steže kao anakonda kad je tucam.

Trudim se da na papir prenesem svu njenu draž i lepotu, ali one su neuhvatljive. Izmiču mi kao brzi kolibri cvetu mesožderu. Ne mogu da dočaram njenu tananost i gordost što izbijaju iz svake pore. Ne mogu na crtežu predstaviti njen opojni miris koji mi uvek pomuti um. Koliko god crtež bio veran, ne mogu izraziti njenu moćnu senzualnost.

Osujećeno spuštam skicen-blok na krevet i recitujem pesmu posvećenu njoj:

*San Azije, Afrike, usplamtelost živa,
Svet jedva živ, odsutan, dalek kao snovi,
Moja šumo mirisna, u tebi prebiva!
Kao što na muzici duh nečiji pliva,
Tako moj duh, ljubavi, kroz tvoj miris plovi.*

Žana se lenjo proteže kao mačka. Zeva. Izgleda kao da se smrtno dosađuje. Da li se umorila od poziranja ili zaista ne razume moje stihove te su joj dosadni?

* * *

Ponovo recituje pesme. Znam da su posvećene meni. Lepo zvuče te reči o ljubavi, ali oduševljenje mi izmiče. Verovatno bi trebalo da budem srećna što sam Šarlova muza, ali nisam. Prazna sam. Za tog mladog pesnika muza nije žena od krvi i mesa koja može biti hirovita ili džan-grizava već je pre lepí ukras u sobi poput kineske vaze, egzotični kućni ljubimac poput crnog pantera s povocem optočenim draguljima, šuma mirisna u koju zaranja kad god mu se prohte.

Ne bi trebalo da budem nezahvalna. Bolje mi je da živim sa Šarlom nego da širim noge kad god zadrigli upravnik kabarea u Šanzelizeu nekim čudom uspe da podigne mlitavu kitu. Šarl je lepši od većine muškaraca s kojima sam morala da ležem. I mlađi. Ne smrdi mu iz usta i čist je. Pomodno se oblači i umetnik je, obrazovan. Kupuje mi svilene i satenske haljine, kiti me draguljima, naručuje ukusne đakonije i skupa vina. I opčinjen je mnome. Ni ja nisam ravnodušna prema njemu. Ne znam je li posredi ljubav ili puka zahvalnost što lepo brine o meni. Prijatno je živeti s njim i čak mi je lepo dok se tucamo. Zaista uživam u seksu s njim. Ali nešto nedostaje u našem odnosu i otuda osećaj praznine. Kad bi me samo poštovao kao ženu umesto da mi se divi kao kreolskoj boginji, život bi mi bio neuporedivo lakši. Jer svi obožavaoci postavljaju zahteve božanstvima kojima se klanjaju.

Ne, Žana se ne dosađuje već je zaokupljena mislima. Možda se u glavi vratila u svoju postojbinu. Možda je za

sobom ostavila nekog lepog kreolca, isklesanih crta lica i tela čvrstog i smeđeg kao ljuska kokosovog oraha. Znam da je bilo drugih pre mene, verovatno više njih budući da je igračica i glumica. A poznato je šta se sve zbiva u tom miljeu. Ne smetaju mi ti prethodnici. Oni su joj možda dali neku patinu tragedije. Važno mi je samo da trenutno u njenom životu nema drugog muškarca osim mene. Uživam što je ostali odmeravaju s pohotom i blagim žalom što je ne mogu imati jer je Žana moja. Ona je žena koju najviše volim posle majke. Ali za razliku od majke, Žanu mi niko neće preoteti. Postaraću se za to svim silama.

Ophrvan navalom osećanja, prilazim joj i spuštam se na kolena pred njom. Podižem joj nogu u krilo i izuvam satensku papučicu. Držim to stopalo u ruci i divim se njegovom savršenstvu. Uzano, otmeno, s dugim tankim prstima i crvenim lakiranim noktima. Podižem joj stopala do usana i zasipam ga poljupcima. Ona me nedokučivo posmatra dok joj jezikom prelazim po risu. Voleo bih da znam o čemu razmišlja. Stavljam palac u usta i sisam. Ne znam sviđa li joj se ovo što radim ili ne. Gleda me kao sfiga dok prelazim na druge prstiće. Želim da izazovem neku reakciju, ali uzalud. Naposletku mi dosadi da joj ljubim i sisam nožne prste pošto Žana izgleda kao prelepi kip kome je vajar zaboravio da udahne osećanja.

- Hoćeš li da plešeš za mene? – pitam jer želim da vidim bilo kakvo osećanje na njenom kamenom licu. Oči joj neobično sevnu, rekao bih ljutito, pre nego što ustane i pride toaletnom stolu.

Mrzim kad mi traži da plešem. Tad se osećam kao robnja s plantaže koja mora da zabavlja gospodara kako ne

bi trpela strašne posledice. Šarl nema predstavu kako se osećam. On to ne bi razumeo, razmaženko koji je uvek imao sve što hoće i žali se na majku i očuha jer ga tobože ne shvataju. Naravno, slušam njegove jadikovke kao što se od mene očekuje, saosećajno klimam glavom i nežno mu prelazim prstima kroz kosu, ponudim mu laudanum i svoje telo kao utehu.

No, šta mogu da radim osim da mu udovoljim. Volim da plešem, samo ne volim kad Šarl to traži od mene radi svoje zabave. Polako otkopčavam dugmad na tamnocrvenoj svilenoj bluzi. Prsti mi klize niz glatku tkaninu dok se prisećam ritmova detinjstva. Svlačim bluzu i vidim da Šarl zadovoljno guta pogledom moje grudi sapete crnim čipkastim korsetom. Pružam ruke iza leđa da razvežem mašnu crne baršunaste trake koja mi stoji oko struka. Potom polako prilazim Šarlu i prebacujem mu traku oko vrata. Pogled mu je već užaren dok pruža ruke prema meni. Ali hitro izmičem natrag do toaletnog stola i puštam da mi duga tamnocrvena svilena suknja padne na pod. Za njom sledi crno donje rublje.

Veoma lagano povlačim trake korseta. Već u glavi čujem udaranje bubnjeva iz rodne zemlje. Prisećam se obrednog plesa u kome je moja majka, kao manbo – sveštenica, uvek učestvovala. Bacam korset na pod i okrećem se prema ogledalu. Telo mi je zaista lepo, tankog struka, raskošnih grudi i oblih bokova. Nehotice prelazim rukama po grudima i stomaku pa se naginjem kako bi Šarl uživao u pogledu na moju čvrstu guzu. Podižem dugu nisku bisera i stavljam je oko vrata. Pada mi sve do pupka. Za njom stavljam još jednu nisku pa još jednu. Biseri čine lep kontrast mojoj tamnoj puti. Razumem zašto Šarl voli

da me gleda odevenu samo u niske bisera. I sama osećam uzbuđenje dok se gledam u ogledalu.

Pokrećem telo, isprva se lagano njišem da ukažem čast Dambali, zmijskom duhu, čuvaru snage i života. U mislima više nisam u pariskom hotelu već na proplanku na Haitiju. Vidim obredne vatre na čistini. Čujem pojanje ougana i manba. Prati ih udaranje u tri obredna bubnja – manman, segon i boulu. Pridružuje im se ogan, posvećeno zvono. Podižem ruke prema nebu i plešem oko vatre, vrteći se u ritmu muzike i glasova ispunjenih poštovanjem. Muzika postaje sve brža, ali to je samo kratka pesma koja ne izaziva trans.

Pošto smo pozdravili Dambalu, klanjamo se Ezili Fredi, boginji ljubavi i ženstvenosti. Glasovi su utihnuli. Čuju se samo duboki udarci manmana. Puštam da mi noge same prate njegov ritam dok polako obigravam oko vatre. Ezili Fredo, čuj moju molitvu i podari mi pravu ljubav a ne ovo francusko podražavanje tog plemenitog osećanja, pomislim kad se oglasi i ogan. Pridružuju mu se segon i boula. Ritam ubrzava. Podižem ruke iznad glave, telom brzo pravim luk i nastavljam da kružim. Okret, korak, korak, luk, korak, okret. Čuje se i ogan, a udarci o bubnjeve su sve brži. Pridružuju im se glasovi ougana i manba, duboki, vatreni. Ples je sve mahnitiji. Okret, korak, korak, luk, korak, okret. Ritam me sasvim obuzima dok pomamno plešem. Obrisi preda mnom postaju zamučeni. Vidim samo podrhtavanje plamenih jezičaka. Odjednom se šišteći podižu uvis kad manbo baci šaku posvećenih biljaka u vatru. Širi se trpkii miris i obuzima me trans.

*Što volim, nehajnice mila,
Kad ti se koža ljeska
Na lepom telu, kao svila
Fina i puna bleska!*

Omađijano zurim u razigranu Žan. Koža boje badema joj se orosila znojem od raspomamljenog plesa, sija se kao od kakve unutrašnje svetlosti i plama. Hladni sjaj bisera ističe njen tamni blesak. A zveckanje nakita daje muziku njenim čulnim pokretima. Neukrotiva crna kosa leti joj oko glave poput iscepanih pramičaka olujnog oblaka.

Žudim da je dodirnem, ali ne usuđujem se da je prekinem. Rekla mi je da je to obredni ples njenog zavičaja okupanog suncem. Ples u čast boginje ljubavi što izaziva trans jači od onog koji pruža opijum. Neretko se taj ples završava vatrenim parenjem na skrovitom proplanku. Tako bar Žan tvrdi, a ne znam laže li me kako bi mi razbuktala maštu ili je zaista tako. Ima smisla da se takav pomaman ples završi seksom. Kaže da sveštenici i sveštenice ne biraju partnera već da samo posegnu za najbližim telom pri ruci i obore ga na zemlju naočigled svih.

Silno bih voleo to da vidim. Tela boje ljeske kokosovog oraha što se stapaju na zemlji dok odsjaj vatre pleše po njima. Voleo bih da doživim takvo pomamno gubljenje svesti od ritma koji potpuno obuzme telo, baca ga napred-nazad, tera ga na gipke akrobacije i naposletku se oslobađa divljim seksom. Prava životinjska pomama.

Toliko me uzbuđuje pogled na Žanu dok pleše da nehotice otkopčavam pantalone. Kurac mi radosno iskače iz zatočeništva pravo u šaku. Stežem ga, povlačim kožicu gore-dole u ritmu njenih pokreta. Neopisivo želim da je

---

presamitim i grubo tucam otpozadi, ali uspevam da se uzdržim kako ne bih prekinuo njen trans. Žana je potpuno obuzeta plesom kao da čuje muziku u glavi, kao da je mislima negde drugde, kao da nije svesna mog prisustva. Sve brže drkam dok gledam kako se to zanosno gipko telo uvija i izvija. Sve mi je toplije. Grudi mi se stežu od uzbuđenja i lepote. Stomak mi se grči. A kita mi se nezastavljivo trza, vibrira od života. Sperma pokulja u istom trenutku kad se Žana sruši na pod.

Ponovo sam u hotelskoj sobi. Zadihana sam, oznojena, ošamućena od plesa. I uzbuđena. Đavolski uzbuđena. Cvetić mi se steže i opušta od nestrpljivosti da oseti uljeza u sebi. Pogledam Šarla. Ponovo nije uspeo da me sačeka i ručno se olakšao. Odlično, moći ću dugo da ga jašem pošto sad neće brzati.

Puzim do njega pa se podižem na kolena. Ud mu je mekan, umrljan belim kapima. Brzo ih skupljam jezikom, uživajući u slatkastom ukusu. Stežem ga usnama. Obigravam jezikom oko mekane poslastice i pomeram je u šaci da joj vratim tvrdoću. Gledam Šarlovo lice dok ga sisam i vidim kako mu mnoštvo osećanja seva u očima. Zahvalnost, nežnost, obožavanje, zadovoljstvo. Plazim jezik jer znam da ga taj ružičasti nestašni organ mnogo uzbuđuje. Ližem ga, ispuštajući tihe zvuke, ne skrećući pogled s njegovog.

Naravno, to je dovoljno da se začas od meke puslice pretvori u tvrdi karamel. Povlačim glavu, očekujući da se Šarl spusti na pod pored mene. Ali on se nadvija nada mnom i obara me na leđa. Poslušno se opružam na

mekom tepihu, ustreptala od saznanja da će se uskoro naći u meni.

Ali ne. Šarl klekne i zaroni mi glavu među noge.

*U taj crni okean, gde se drugi skriva,
Glavu ću da uronim što zanose sanja
I duh svoj ću pustiti da niz vale pliva
I da u tom beskrajnom njihanju uživa
Dokolicu mirisnu, cveće lenstvovanja!*

Uranjam u mirisni šumarak. Njen miris me opija, omamljuje mi čula. Miris mošusa. Ružičasta udolina u tamnoj klisuri je vlažna i vrela, isijava. Doziva me, mami me da skliznem u nju i zaboravim na sve ovozemaljsko. Jer njen čarobni nektar ne može biti od ovog sveta. Žudno ga skupljam jezikom. Ushićeno lapam kao prežednela životinja na jari. Vrelina mi udara u glavu, omamljuje me. Jedino me taj mošusni nektar izbavlja kako ne bih sagoreo na oltaru strasti.

Žana se vrpolti, ječi, podiže karlicu prema mom licu. Izvija se kako bi me uhvatila za glavu i pritisla je uz sebe kao da će me ugušiti. Blizu je vrhunca te se brzo podižem, grabim kitu i privodim je njenom usplamtelom oltaru. Jedan pokret i u hramu sam. Odmah mi se zavrti u glavi od ushićenja kad mi njena vrela pica proguta kurac. Sigurna luka za moje usamljeno nasukano plovilo. Hvatam ritam dok gledam njeno lice, još lepše i mističnije u strasti. Da mogu, tucao bih je čitav dan. Samo bih tucao moju ljubavnicu nad ljubavnicama i pretakao usplamtela osećanja u stihove sve dok ne umrem.

Nogama me steže oko struka, podiže se da dočeka moje nalete. Ukopala mi je nokte u ramena i nesavladivo mrmlja nesuvisle reči. Usnama gutam njene, guram joj jezik u mirisna usta u ritmu kojim je tucam. Žana mi pomamno sisa jezik i sve brže podiže karlicu, sve grublje mi grebe ramena.

Utom izvija leđa, čvrsto mi grabi guzove i sasvim se priljubljuje uz mene. Grca dok joj grčevi potresaju telo. Vaginalnim mišićima mi stiska kitu i to pokreće moju nezaustavljivu erupciju. Žmurim dok se raspomamljeno trzam u njoj.

Polako se spuštam s oblaka uživanja na koje me je Šarl popeo. Zagnjurio mi je lice uz vrat i ispušta tihe zvuke nalik jecajima. Čvrsto ga grlim. Neopisivo ga volim u ovakvim trenucima. Trenucima kad smo samo dvoje ljudi koji se vole, koji nalaze neizmerno zadovoljstvo jedno u drugome. Trenucima u kojima se brišu svest i očekivanja, kad postoji samo bezumna strast. Volim što tad za njega nisam kreolska boginja ili kućni ljubimac nego samo žena koju bespoštedno tuca. Sva nežnost iščezne iz osećajnog Šarla kad ga savlada pomama. Tad me uzima silovito, mahnito, upravo onako kako volim. Tako se ljudi vole na Haitiju dok su u Francuskoj svi donekle uzdržani, kao da im je od uživanja važnije kakav će utisak ostaviti. Srećom, moj lepi pesnik nije nalik ostalim Francuzima.

Podiže glavu i zaljubljeno me gleda. Preplavljaju me osećanja. Privlačim mu glavu k sebi i nežno mu ljubim usne.

*Dugo! Uvek! moja će ruka da ti krasi
Vitice rubinima, biserjem, o snena,*

---

*Da mi žar tvoj podatni večno želju gasi!
Jer znaj da oaza si mog sna, posuda si
Iz koje se napajam vinom uspomena!*

Žana leži na stomaku. Bledozelena satenska posteljina naglašava prirodni sjaj njene smeđe puti. Kosa, crna kao noć, namazana kokosovim uljem kako bi bila blistava i mirisna, pada joj na leđa. Preko tanušnog struka je prebacila bisere i pustila da joj jedna niska padne između okruglih guzova.

Nepomična je. Znam da ne spava, ali ne znam o čemu razmišlja. Nikad ne znam šta se mojoj crnoj Veneri mota po glavi. Ne znam nedostaje li joj zavičaj ili neki momak koga je tamo ostavila kad je iskoristila svoju lepotu kao kartu do Pariza. Ne znam da li ju je Pariz razočarao ili misli da je čaroban kao što je verovala dok je plovila prema njemu. Ne znam je li srećna sa mnom. Nekad joj oči, tamne poput bezdana, neobično sevnu – je li to razdraženost ili ogorčenost u njima? I čemu takva osećanja?

Ne znam da li me Žana još voli i ta nesigurnost me razdire. I dalje pleše za mene, priča mi o magijskim šumskim obredima, pozira mi dok je crtam ili pišem stihove. Vatreno me ljubi, žarko uzvraća na moja milovanja, grca od sladostrašća kad je tucam. Strast i dalje plamti u mojoj panterki, to je nesporno. Ali njene misli i osećanja ostaju velika nepoznanica.

Neverovatno mi je da je ovo već godinama moj život. Sedim ili ležim naga, s knjigom, belim ljiljanom ili crvenom ružom, belim mačetom ili žutim kanarincem dok me

Šarl crta. Slušam njegove stihove, jadikovke, žarke izjave ljubavi. Ljubim ga i milujem, kupam ga, primam njegov ud u sve otvore koje mi je priroda podarila. I nasmrtnost se dosađujem. Igram svoju ulogu kao u kabareu, ali ona se već godinama ne menja.

Šarl se i dalje prema meni ne ophodi kao prema mislećem biću. I dalje sam egzotični kućni ljubimac. Voli me, u to nema sumnje. Ali voli me kao stvar za razonodu. Ljubav mu je posednička, veoma posednička. Ja sam njegova stvar i zato me voli.

Više puta sam pomišljala da ga napustim i vratim se u kabare. Jeste, morala bih da širim noge za pijane, debele upravnike ali bar bih imala život. Ta pomisao je nekad veoma primamljiva.

Ali ostajem. Ostajem jer i ja, iako ne mogu sebi objasniti zašto, volim Šarla. Da mi je neko rekao da možete voleti čoveka koji vas ne poštuje i pored koga se dosađujete, mislila bih da izmišlja. Ali sad znam da jeste moguće. Ne znam je li ropsko nasleđe ostavilo traga u mojoj svesti te uživam u ovom ponižavajućem bivstvovanju iako ga se istovremeno gnušam. Isprva sam mislila da ostajem s njim zbog lagodnog života koji mi pruža. Zaista mi ništa ne nedostaje osim poštovanja. Šarl mi kupuje sve što poželim, nemilice me obasipa draguljima. Mogla bih da odem od njega i godinama lepo živim samo od njegovih poklona. Razmišljala sam o tome, ali naprosto ga ne mogu napustiti.

Laudanum mi pomaže kad nemir postane prevelik. Mada me ništa ne sprečava da povremeno budem veoma pakosna prema Šarlu. Kao da mi neki zli duh posedne telo i tera me da ga povređujem. Prošle nedelje ga je nekoliko

prijatelja posetilo dok sam bila ophrvana takvim tmurnim mislima. Skinula sam svu odeću, okitila se smaragdima i biserima, stavila narandžasti turban i takva, naga i ukrašena, iznela poslužavnik s vinom i orasima. Svi su zanemeli kad su me videli. Gutali su me pogledom, istovremeno zadivljeni i preneraženi. Vazduh je postao težak od muške želje. Šarl je bio zapanjen, zblanut, mada verujem da mu je donekle bilo drago što njegovi prijatelji vide kakvo on blago ima samo za sebe.

Kad smo ostali sami, pitao me je zašto sam to uradila. Odgovorila sam da se on prema meni ponaša kao prema robinji te sam samo prihvatila tu ulogu. Gorko je zaplakao. Kroz jecaje je govorio kako samo treba da zatražim šta poželim, kako će mi skinuti mesec i zvezde s neba, kako ne shvata o čemu govorim. Pokušala sam da mu objasnim, ali Šarl kao da nije mogao da shvati. Na kraju sam mu, potresena njegovom patnjom, poljupcima obrisala suze pa ga jahala dok očajanje nije ustupilo mesto ushićenju. Iscrpljeni, zaspali smo isprepletenih ruku i nogu.

Ali sutradan je sve bilo isto kao i uvek. Bila sam toliko gnevna da sam ga dva dana kasnije prevarila s njegovim prijateljem. Ali strahovito sam se pokajala. Ežen me je raspomamljeno jebao, ali ja sam pred očima videla samo Šarlovo uplakano lice. Osujećen i gnevan što ne reagujem na njegove pokrete, Ežen je postao grub. Mučki mi je mesio grudi i zarivao se u mene kao da će me raspolutiti, govorio mi gadosti. Ali nisam ga udostojila ni pogleda. Pošto sam se već upustila u takvu glupost, sačekala sam da se isprazni, stenjući kao prasac, i skotrlja s mene. Bez reči sam se obukla i otišla. Dugo sam hodala po pljusku, plačući, mrzeći sebe što sam prevarila čoveka koji me

toliko voli da se umalo nije ubio jer me njegova majka ne prihvata.

Zaklela sam se da ću odsad uvek biti odana, nežna i puna razumevanja za mog pesnika. Nije on kriv što me ne razume, nije u mojoj koži da bi me razumeo. Nesporno je da me on voli i to je najvažnije. Jeste da mu je ljubav neobična, ali može li se očekivati uobičajena ljubav od izuzetnog čoveka? Jesam u kavezu, ali kavez je lep i udoban, sita sam, lenstvujem i u društvu sam voljenog čoveka. Mogu se odreći, moram se odreći želje da se prema meni ophodi kao prema sebi ravnom. Uostalom, ja mu i nisam ravna. Možda to saznanje zapravo potpiruje moje nezadovoljstvo.

Moja šumska kraljica je poslednjih nekoliko dana previše mirna i povučena. Popustljiva. Slutim da je grize savest zbog nedavnog ispada. Radije bih istrpeo još jedno takvo poniženje nego da je gledam kako se kida. Došlo je do nesporazuma, prevazišli smo ga i sad bi trebalo da ga ostavimo za sobom.

Osećam da je nešto muči i izjeda me što neće da podeli svoju muku sa mnom. Šta god da je tišti, dao bih sve od sebe da joj umanjim teskobu. Ali nemoćan sam jer ne znam o čemu je reč. Ne shvatam zašto neće da mi se poveri. Na moja pitanja samo odmahuje glavom, smeška se i vuče me u krevet. Čini mi se da koristi seks kako bi izbegla razgovor. Razumljivo je da mi nije do seksa u takvim prilikama, ali Žana me uvek navede na to svojim medonosnim usnama i maštovitim milovanjem.

- Kraljice srca mog, hoćeš li da legneš na bok? Samo prebaci nisku bisera preko čarobnog žbuna.

Žana mi odmah udovoljava. Ali ne stavlja bisere preko mošusnog trougla. Podiže jednu nogu u kolenu i lenjo provlači nisku po rumenom pupoljku. Veoma polako pušta da joj se jedna kuglica za drugom kotrlja po pici. Vragolasto me posmatra. Zanima je da li me je njena igra uzбудila ili i dalje želim da crtam.

Začarano pratim pokrete njene ruke i kotrljanje sedefastih kugli po vreli radosti. Žana ubrzano diše i podiže se na kolena. Sad drži nisku obema rukama, jednom ispred sebe a drugom iza, vuče bisere napred-nazad. Vidim kako joj se tamne bradavice krute, drsko pozivaju da ih grickam sve dok Žana ne zacvili od prejakog uzbuđenja.

- Skini se i sedi naspram mene – naloži moja tamna boginja.

Iako nisam navikao da mi zapoveda, svlačim se i brzo se smeštam naspram nje. Pružam ruke prema njenim grudima, ali Žana se odmiče i seda. Širi noge kako bih video njenu raspuklinu, orošenu sedefnim kapima iste boje kao biseri što klize po njoj. Drsko me gleda u oči i spušta se na leđa. Butine su joj i dalje raskriljene, ali stavlja mi stopala u krilo. Uskim stopalcima mi obgrli kitu i stade da ih pomera gore-dole.

Izbezumljen sam. Ne znam gde da gledam – u njenu zevalicu što se sija pod biserima ili u nabrekli kurac pridržan lepim stopalima. Želja mi buja u stomaku. Pokreti njenih ruku i stopala postaju brži. Od uzbuđenja mi zuji u ušima kao da mi gugutka lepeće krilima u glavi.

Guram joj stopala. Moram odmah da uđem u nju. Ali gipka hitra panterka me preduhitri. Već me gura na leđa

i namešta se nada mnom. Čvrsto mi obujmi kitu, odlučno je navodi u svoju umilnicu. Polako se spušta, beskrajno polako da oboje uživamo u svakom trenutku tog prvog prodora. Konačno se spušta do kraja i naginje da usnama preklopi moje. Muklo mi stenje u usta od uživanja, od čega mi celo telo grozničavo zadrhti.

Podiže se i spušta, brže, odlučnije. Držim je oko struka kako bih je još više ubrzao, ali Žana se opire, ona sledi samo svoj ritam. Prepuštam joj se iako mi nestrpljivost kola krvlju. Spušta se do kraja i vrti ukrug, lomeći me kao na žrvnju. To je toliko uzbuđuje da nerazumljivo mrmlja. Pružam ruku da joj pritisnem čarobno ružičasto dugme. Žana se trza kao oparena. Mahnito se podiže i spušta dok vrtim palac.

Osećam nadiranje veličanstvenog plimnog talasa, ali podižem branu. Čekam da Žana prva zajaše talas oslobađanja. Snažnije je stiskam palcem. Ona krikne i divljački se nasadi pa se ukoči. Njeni grčevi ruše moju nejaku branu. Talas nesavladivo kulja, ostavljajući nepomućenu sreću za sobom.

*Ja je obožavam poput svoda noćnog,
Vazo tuge, biće ćutljivo i moćno,
I više te volim što si dalja za me,
I što mi se više, zvezdo moje tame,
Čini da s podsmehom ti gomilaš milje
Od plavog beskrajja tvog do moje zbilje.*

*U napade krećem, juriši se nižu
Kao kad kolonom na leš crvi gmižu,
I čak volim silno, o zveri svirepa,
Hladnoću s kojom si ponajviše lepa!*